PORTUS

Měsíční zpravodaj farností Velešín,
Sv. Jan nad Malší, Besednice a Soběnov

červen - srpen 2021

Za Ježíšem přišla jeho matka a příbuzní, ale pro množství lidí se k němu nemohli dostat. Oznámili mu: „Tvoje matka a příbuzní stojí venku a rádi by tě viděli.“ Ale on jim odpověděl: „Moje matka a moji příbuzní jsou ti, kdo slyší a plní Boží slovo.“

(Lukáš 8,19-21)

Drazí bratři a sestry!
V dějinách církve lze vícekrát zaznamenat pokušení o praktikování křesťanství, založeného na niterných pocitech, které nepřiznává veřejným liturgickým obřadům jejich duchovní důležitost.

Tento sklon si často nárokoval domnělou vyšší vytříbenost religiozity, která by nezávisela na vnějších obřadech, považovaných za zbytečnou či škodlivou přítěž. Jeho kritika se nezaměřovala pouze na určitou formu obřadu či způsob jeho slavení, nýbrž na samu liturgii, liturgickou formu modlitby.
V církvi skutečně můžeme najít jisté formy spirituality, které do sebe nedokázaly příslušně začlenit daný liturgický moment. Mnozí věřící, ačkoli se pilně účastní obřadů, zejména nedělní mše, čerpají pokrm pro svou víru a duchovní život spíše z jiných zdrojů devocionálního typu.
V posledních desetiletích se hodně pokročilo a konstituce Sacrosanctum Concilium II. Vatikánského koncilu představuje předěl na této dlouhé cestě. Uceleně a uspořádaně totiž zdůrazňuje důležitost božské liturgie v životě křesťanů, kteří v ní nacházejí ono objektivní zprostředkování skutečnosti, že Ježíš Kristus není idea či pocit, nýbrž živá Osoba, a jeho tajemství je historickou událostí. Křesťanská modlitba prochází skrze konkrétní zprostředkovatele, jimiž jsou Písmo svaté, svátosti, liturgické obřady, společenství. V křesťanském životě nelze odhlédnout od tělesné a hmotné sféry, protože v Ježíši Kristu se právě tato oblast stala cestou ke spáse. Mohli bychom říci, že se máme modlit také tělem: tělo vstupuje do modlitby.
Neexistuje tudíž křesťanská spiritualita, která by nebyla ukotvena ve slavení svatých tajemství. Katechismus píše: » Poslání Krista a Ducha svatého, jež ve svátostné

liturgii církve hlásá, zpřítomňuje a sděluje tajemství spásy, pokračuje v srdci, které se modlí.« (2655). Liturgie sama o sobě není jenom spontánní modlitbou, nýbrž něco více a mnohem původnějšího: je to úkon, který zakládá veškerý křesťanský prožitek, a proto též modlitbu. Je to událost, dění, přítomnost, setkání. Setkání s Kristem. Kristus se zpřítomňuje v Duchu svatém skrze posvátná znamení, z čehož se pro nás křesťany odvozuje nutnost účasti na božských tajemstvích. Odvážil bych se říci, že křesťanství bez liturgie je křesťanství bez Krista. Bez celého Krista. Dokonce i v tom nejprostším obřadu, jaký slavili a dosud slaví pronásledovaní křesťané ve věznicích anebo skrytu svých domovů, se Kristus reálně zpřítomňuje a dává svým věřícím. Právě tento objektivní rozměr liturgie vyžaduje vroucnost při jejím slavení, aby se tak milost, vylévaná v obřadu, nerozptylovala, nýbrž zasáhla do prožitku každého jednotlivce. Katechismus to velmi dobře vysvětluje a praví: »Modlitba zniterňuje a vstřebává liturgii během jejího slavení i po něm« (tamtéž). Mnohé křesťanské modlitby nepocházejí z liturgie, tedy svátostné mediace Ježíše Krista, avšak všechny, jsou-li křesťanské, ji předpokládají. Pokaždé, když slavíme křest, posvěcujeme chleba a víno v Eucharistii, anebo pomazáváme posvátným olejem tělo nemocného, Kristus je zde. Jedná a je přítomen stejně, jako když uzdravoval slabé údy nemocného, či při Poslední večeři předával svou závěť ke spáse světa.

Křesťanova modlitba si přisvojuje Ježíšovu svátostnou přítomnost. To, co je vnější, se stává naší součástí: liturgie to vyjadřuje dokonce tak přirozeným gestem, jakým je požívání pokrmu. Mši nelze jenom “naslouchat”, ani to není správný výraz: “Jdu si poslechnout mši”. Nelze jí pouze naslouchat, jako bychom byli pouhými diváky čehosi, co se odvíjí, aniž by nás to pohltilo. Mše se vždy slaví, a to nejenom ze strany kněze, který jí předsedá, nýbrž slaví ji všichni křesťané, kteří ji prožívají. A středem je Kristus!

Všichni se – v různorodosti darů a služeb – připojujeme k jeho konání, neboť On, Kristus, je Protagonistou liturgie.

Když první křesťané začínali s prožíváním bohoslužby, ve světle a síle Ducha svatého v ní zpřítomnili Ježíšova gesta a slova, aby se tak jejich život naplněný milostí stával duchovní obětí přinášenou Bohu. Takový přístup byl skutečnou "revolucí". Svatý Pavel v listě Římanům píše: "Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! To ať je vase duchovní bohoslužba" (12,1). Život je povolán k tomu, aby se stával bohoslužbou, avšak to se nemůže stát bez modlitby, zejména modlitby liturgické. Tato myšlenka ať nám pomáhá, když jdeme na mši. Chodíme se tam modlit ve společenství, s Kristem, který je přítomen. Když například jdeme na křestní obřad, Kristus je tam přítomen a křtí. "Ale otče", namítnete, "to je nějaká představa, to se jen tak říká…". Nikoli, Kristus je přítomen a v liturgii se modlíš s Kristem, který stojí vedle tebe.

Celosvětová síť modlitby s papežem
ČESKÁ REPUBLIKA

Všeobecný úmysl
Modleme se mladé lidi, kteří se s podporou celého křesťanského společenství připravují na manželství: ať rostou ve velkodušné, věrné a trpělivé lásce.

Národní úmysl
Děkujeme za rodiče , dobré učitele , katechety a kněze a prosíme, aby s nadšením a s radostí připravovali děti na přijetí svátostí

Postoje při liturgii

Stání

Společné postoje, které všichni účastníci při mši svaté zachovávají, jsou znakem vzájemného společenství a jednoty bohoslužebného shromáždění. Vyjadřují totiž smýšlení i city účastníků a podporují je. Toto jsou slova ze všeobecných pokynů ke sloužení mše svaté. Z římského misálu dále v těchto pokynech je řečeno, že při každé mši svaté, není-li řečeno jinak, ať věřící stojí od vstupního zpěvu nebo od příchodu kněze k oltáři až ke vstupní modlitbě. Dále ať stojí po zpěvu aleluja před evangeliem, při četbě evangelia, při vyznání víry, při přímluvách, od modlitby nad dary až do konce mše svaté.

Při liturgii, když stojíme, je to vyjádření radosti, že jsme zde spolu s Ježíšem. Zůstáváme stát, protože máme před sebou někoho, koho máme rádi, na kterém nám opravdu záleží, kdo dává páteř, určitou plnost mému já. Když je člověk před svým Bohem, povstane a stojí, aby mu tímto postojem vyjádřil, že on je můj jediný Pán. Tento postoj člověka před Bohem je vždy vyjádřen postojem už v SZ. Abrahám stojí před Hospodinem. Mojžíš stojí u hořícího keře. A ještě mu Hospodin říká: „Vyzuj své opánky, stojíš na posvátné půdě.“ Představme si, že přijde někdo, koho mám rád, na kom mi záleží, nebo mám k němu velkou úctu. Když v této chvíli sedím nebo ležím, jakmile tohoto člověka spatřím, vstanu. Je to moje přirozená, okamžitá reakce. Vstávám proto, abych mu projevil úctu, abych mu naslouchal, abych mu odpověděl na jeho příchod, vyjádřil radost a lásku. Pokud mi na té osobě nezáleží, tak klidně ležím dál a dívám se na televizi, dívám se do počítače a je mi úplně jedno, kdo přišel.

Stání je postoj člověka před Bohem. Je to určitý symbol pozornosti, změny. Také Izraelité při modlitbách stáli. Tím, že stojíme v určitých částech mše svaté, má to velký význam, zvláště ve chvíli, kdy vyznáváme víru v kredu. Tímto gestem prohlašujeme, že pravda, která teď přichází, a já se jí zúčastňuji, je mým světlem a je to jakési pouto přátelství mezi mnou a Kristem. Tím, že vstanu, zvláště na začátku mše svaté, to je jako když vyskočím ze židle, protože právě vstoupil někdo, komu na mě záleží. Doslova vyskočím, abych vyjádřil svým bytím vděčnost. Když stojím, tak jsem schopen vykročit. Tzn. jsem schopen se vzchopit a uvědomit si, že tento postoj ovládám, že já jsem skrze svou vůli dal pokyn ke změně svého těla,

ovládám ho, mám své tělo ve svých rukou, zpozorním. Jsem bdělý, doslova napnutý, pohotový k činu. Není mi to jedno, nebo nejsem někde vyvalený na židli či v lavici. Stání při liturgii je vyjádřením bdělosti, činnosti, připravenosti. Vyjadřuje to z mé strany určitou akci.
Zkoušeli jste se modlit ve stoje? Jinak se modlí, když stojím, jinak když klečím a jinak když sedím. Když člověk stojí a modlí se, tak jej to určitým způsobem uvolňuje, ale také to více sjednocuje myšlenky.
Když řeknu, že stojím, znamená to, že stojíme pořádně - ne, že se opírám. Je to stání, které skutečně ovládám, a taková by měla být také moje modlitba. Uctivá, uvolněná, ale také zároveň pevná, připravená
k činu. Stání při mši svaté vyjadřuje radost ze setkání, že jsme spolu, že jsem skutečně sám sebou v živém rozhovoru s Bohem. Můžeme říci, že je to oslavné gesto. Stání je výrazem úcty a ochoty vůči Bohu.

Sezení

Opět začneme všeobecnými pokyny ke sloužení mše svaté, kde se říká, ať se sedí při čteních před evangeliem, zpěvu responzoriálního žalmu, při homilii a přípravě darů; a podle okolností též při posvátném mlčení po svatém přijímání. K sezení je dobré si také říct, že se sluší, aby se tyto úkony konaly důstojně a s určitou pozorností, že jsem v Božím domě a jsem účasten na jedné velké modlitbě, tj. mši svaté, tzn. že hovořím s Bohem.
V prostoru každého kostela jsou vždy místa k sezení. Sezení je gesto, výraz klidu a důstojnosti. Něco očekávám, naslouchám. Sezení je výraz pohody, uvolněnosti, možná i odpočinku. Apoštolové seděli u nohou Ježíšových a naslouchali. Také Maria naslouchala Ježíši, seděla u jeho nohou. Sezení je vždy o naslouchání, zklidnění se a přijímání druhého. Také při čteních mše svaté sedíme u nohou Ježíšových a naslouchám, jako apoštolové. Sezením vyjadřujeme touhu, že Bůh může ke mně promlouvat a já ho slyším. Abych načerpal to, co se dotýká mého srdce. Jsou to hodnoty, na kterých můžu budovat svůj život. Když k nám přijde návštěva, nabídneme jí místo k sezení, přisedneme k nim a povídáme si, popřípadě jim něco dobrého nabídneme. Sezení vyjadřuje určitou touhu po společenství. Je to úplně něco jiného, když si povídáme ve dveřích nebo s někým na chodníku na ulici. Na mnoha místech v evangeliích se píše, že Ježíš se posadil, posluchači se také posadili a učil a ostatní mu naslouchali.

Když sedíme v kostele, při mši svaté, tak prožíváme určitý pokoj, a to v nás má povzbuzovat právě tento pokoj, který přichází od Pána. Toto zastavení se a dotyk, vztah mezi člověkem a Bohem, nás má oživovat. Služebník před Pánem vždy stojí, to je ten postoj prosby, díkuvzdání, rozhovoru, jako když bratr a sestra spolu sedí, když si spolu povídají. V SZ sedí ten, kdo je svobodný vůči Bohu. Pán sedí na svém sedadle. Služebník stojí a naslouchá. Hospodin sedí na trůně. Proto židé při modlitbě vždy stojí. Hospodin jako soudce také sedí a při rozsudku se vstává. My, křesťané, jsme bratři a sestry. Ježíš je náš bratr, ale také pán, proto se střídá sezení a stání při mši svaté.

Když si sednu, tak touto pozicí vyjadřuji, že něco očekávám. Usnadňuje to naslouchání a přijímání slova od druhého, ať přichází odkud-koliv. Když se posadíme v Božím domě, ať je to při mši svaté, nebo tehdy když se v kostele nic neděje, tak tímprojevujeme touhu, aby k nám Bůh mluvil. Je to určité pozvání, aby Pán přišel a zjevil se. Mimo to přichází také určitý pocit klidu a odpočinku, který mi umožnuje vytvořit podmínky, abych mohl přijmout Božího ducha s otevřeným srdcem. Je to dá se říct nejpříznivější pozice pro přijímání slova, myšlenky atd. Sezení také vyjadřuje touhu po společenství. Např. v Janově vyprávění o setkání se samařskou ženou, kdy se unavený Ježíš podsadí u studny. Odpočívá, aby mohl sdělit pravdu tomu, kdo je ochoten naslouchat. Když je srdce naplněno čímkoliv, má potřebu, takřka naléhavou potřebu, si sednout s kamarádem, kamarádkou a říct to. Toužíme, prahneme, abychom to řekli druhému. Usednutí také vyjadřuje jakoby to konečné společenství v Bohu. Po akci si sedneme, odpočíváme, je nám dobře. Je to symbol touhy po věčnosti. Víme, že po slově, které slyšíme při liturgii, bude následovat (měla by) plnost radosti, protože duše je spojena s Bohem. A na věčnosti to tak bude stále.

Když končí mše svatá, po svatém přijímáni, kdy jsme přijali Krista do svého srdce, tak je dobré si sednout a povídat si, vylít mu doslova své srdce a tehdy jsme skutečně intenzivně připraveni jak k naslouchání, tak i ke sdílení. Byl jsem pozván na mši svatou, slyšel jsem, přijal jsem Krista a povídám si s ním. A když přijde závěrečné požehnání, vstanu, abych přijal toto požehnání a šel do světa. Tak jak jsme si povídali v minulé katechezi o tom, že kněz sedí na sedes a naslouchá a pak vstane a modlí se, tak zrcadlovitě je sezení a stání všech, kteří jsou na bohoslužebném shromáždění přítomní.

Klečení

V pokynech k římskému misálu se říká, že máme klečet při proměňování. Klečení je pozice, která naznačuje ducha pokory, kterým zvláště při proměňováním se necháváme proniknout. My jsme zde teď v Boží přítomnosti. Jsem pouze člověk a přede mnou je nekonečný Bůh, který mne miluje.

V prvotní církvi bylo klečení symbolem pokání, hříšníka. Dnes je to spíše postoj pokory, kdy si měl křesťan uvědomit: bez tebe, Ježíši, na to nemám; dále postoj lítosti a úcty. Je to také výraz soukromé modlitby, při které se doporučuje klečet, ale také klečením se klaním před eucharistií. Každý z nás neustále bojuje s pýchou, která nás neustále doslova žene dál, jak jsme to dobře vymysleli, čekáme na pochvalu od druhých, já to dokážu sám, apod. Pokleknutí je pravým opakem, je projevem pokory. Nejde o to, abychom vyhodnocovali, jak kdo klečí nebo neklečí, tak není moc zbožný, nebo ten klečí tak, že je to už moc zbožné... Všechno začíná při vstupu do kostela, kdy ponořím ruku do vody v kropence a mám pokleknout v úctě a pokorou před Boží tváří a mám si uvědomit svůj křest, že „patřím tobě, Pane“, jsem dítě Boží, ale také „co jsem bez tebe“. Toto pokleknutí nemá být pouze jakýsi prázdný úkon, že to děláme automaticky, ale měli bychom tomuto gestu vdechnout život. Je to první úkon při pohledu do kostela. Je dobré tam dát svoje srdce a dovolit několika slovy, např. „věřím, že jsi zde přítomný“, nebo „klaním se ti“. Potom toto pokleknutí není prázdné gesto nebo jakási pokora, ale je to konkrétní pravda o mě, o mém vztahu k Bohu a i tím to gestem rostu a připravuji se pro život, pro Boží království.

Klečení je výrazem člověka, který není svobodný, ale podřízený vůči někomu, kdo je víc než moje já. Tím se ve dřívějších dobách prokazovala a také prosba. Když máme někoho rádi a chceme mu prokázat úctu, i dnes si před ním s radostí klekneme. A na druhou stranu, když máme strach, tak řekneme, že se nám klepou kolena, což je určitý výraz strachu, hrůzy, úzkosti. Když se modlím a klečím, je to gesto silného odevzdání se Kristu a když se ještě skloním, je to skutečně nastartování intenzivní modlitby.

V pokleku se ve mně lépe usidluje Boží pravda a na druhou stranu z člověka vychází touha být v souladu s Pánem, abych mu rozuměl, abych se do toho pustil, co mi nabízí Pán. Pokleknutí je také výraz uznání vlastní hříšnosti, ubohosti. Křesťané v prvotní církvi neklečeli. Jak jsme řekli na počátku této katecheze, klečení bylo na počátku spojeno s pokáním a až ve středověku to bylo ve spojení s úctou.

Ve mši svaté je pokleknutí, klečení spojeno s úctou vůči eucharistii, při příchodu a odchodu ze mše svaté, při proměňování z úcty klečím. Je to úkon víry. Je to určité vyznání, že Bůh je mým Pánem a já chci jít za ním. Při křtu jsme ponořeni do vody, umíráme, abychom mohli vstát a zrovna tak i pokleknutí je symbolem smrti mého já, abych mohl opět vstát s Pánem a žít jeho život. Když vstanu z pokleknutí, tak je to symbol účasti na smrti a zmrtvýchvstání Kristově, že se skrze mě šíří tato síla. Je to pohyb skrze mne: „Vzhůru srdce“, je to symbol života, vztahu s Kristem.

Postoje a úkony při mši sv. jsou dány liturgickými pravidly podle „Všeobecných pokynů k římskému misálu" z Kongregace pro bohoslužbu a svátosti v Římě z roku 2002 a podle instrukcí Biskupské konference ČR "Gesta a postoje při mši”. Ve zmíněných instrukcích se vysvětluje, co vlastně jednotlivé části bohoslužby vyjadřují a jaký je odpovídající postoj. Ve společných postojích se ukazuje jednota Božího lidu a jsou znakem vzájemného společenství a jednoty shromáždění.

Jednotlivé postoje při mši svaté

Stojí se: Od příchodu kněze do konce vstupní modlitby.
Sedí se: Během 1. čtení, žalmu a 2. čtení, při písni před evangeliem.
Stojí se: Při zpěvu Aleluja před evangeliem a u Evangelia.
Sedí se: Při homilii a chvíli ticha po homilii.
Stojí se: Při Věřím v Boha a přímluvách.
Sedí se: Při průvodu s dary.
Stojí se: Při okuřování lidu.
Vstává se: Pří odpovědi na výzvu „Modlete se bratři a sestry, aby se má …".
Klečí se: Od epikléze (Když se kněz modlí nad dary)
Vstává se: Po odpovědi: „Tajemství víry"
Stojí se: Při výzvě k modlitbě Otčenáš do pozdravu pokoje.
Klečí se: Při Beránku Boží a Hle Beránek Boží.
Stojí se: Při modlitbě po přijímání (jakmile kněz vstane po chvíli ticha).
Sedí se: Při farních ohláškách.
Stojí se: Při závěrečném požehnání.

Poznámka:
Ti, kteří mají vážnější zdravotní problémy, mohou při stání a klečení sedět.

liturgický kalendář

1.6.	Památka sv. Justina, mučedníka
3. 6.	SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ
5.6.	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6.6.	10. neděle v mezidobí
11.6.	SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
12.6.	Památka Neposkvrněného srdce Panny Marie
13.6.	11. neděle v mezidobí
19.6.	Památka sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa
20.6.	12. neděle v mezidobí
21.6.	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
24.6.	SLAVNOST NAROZENÍ JANA KŘTITELE
27.6.	13. neděle v mezidobí
29.6.	SLAVNOST PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ

mše svaté a úmysly

Velešín			
6.6.	**neděle**	8:30	**Za Boží požehnání pro Vladimíra Jantače**
8.6.	úterý	18:00	Za Boží požehnání pro Vojtěcha Ondřicha
10.6.	čtvrtek	18:00	Za Marii a Ladislava Witzányovy a vnuka Jiřího
11.6.	pátek	18:00	Za Pavla Levého, Milanu Kejlu, Miladu a Václava Poláčkovy
12.6.	sobota	8:00	
13.6.	**neděle**	8:30	**Za rod Filausů Kadleců a Valhů**
15.6.	úterý	18:00	
17.6.	čtvrtek	18:00	Za uzdravení
18.6.	pátek	18:00	Za Annu a Františka Dvořákovy, sourozence a rodiče z obojí strany
19.6.	sobota	8:00	Za rodinu Pauleovu, Lečovu, Jakšovu, Slámovu a Josefu Urbánkovou
20.6.	**neděle**	8:30	**Za Václava a Růženu Klimešovy a rodiče z obojí strany**
22.6.	úterý	18:00	
24.6.	čtvrtek	18:00	
25.6.	pátek	18:00	
26.6.	sobota	8:00	
27.6.	**neděle**	8:30	**Za rodinu Ondřichovu, Opekarovu, Čurdovu a Šedivých**
29.6.	úterý	18:00	

Svatý Jan			
6.6.	neděle	10:00	*Bohoslužba slova*
13.6.	neděle	10:00	První svaté přijímání
20.6.	neděle	10:00	*Bohoslužba slova*
27.6.	neděle	10:00	Za rodinu Mlejnkovu a Hoffelnerovu

Besednice			
6.6.	neděle	10:00	Za Josefa Škodu, syna Josefa, rodiče Škodovy, Hodylákovy, bratry Stanislava a Josefa, švagra Josefa Matyáše, švagra Waltra Kopaného a synovce Marcela Veselého
13.6.	neděle	10:00	*Bohoslužba slova*
20.6.	neděle	10:00	Za Boží požehnání pro Ludmilu Paťhovou
30.6.	neděle	10:00	*Bohoslužba slova*

mše svaté a úmysly

Soběnov			
5.6.	sobota	16:00	Za rodiče Josefa a Terezii Šedivých, rodiče Manochovy, děti a celé přátelstvo
9.6.	středa	18:00	
13.6.	neděle	11:15	Za Josefa a Boženu Čabelovy, dceru Marii Hamerníkovou s manželem Pavlem, rodiče Františka a Annu Káparovy a celé přátelstvo
16.6.	středa	18:00	Za P. Adolfa Kubeše a jeho rodiče
20.6.	neděle	11:15	Za Josefa Šedivého, jeho rodiče a jejich sourozence a celé přátelstvo
19.5.	středa	18:00	
27.6.	neděle	11:15	Za Petra a Růženu Drdákovy, syna Petra s manželkou Marií, celé přátelstvo, snachu Janu a celé přátelstvo
30.6.	středa	18:00	Za požehnání a ochranu pro všechny lidi, kteří vyznávají křesťanské hodnoty

zprávy z farní rady

Druhé zasedání farní rady (13. května)začalo v 18 hodin v kostele sv. Václava ve Velešíně mší svatou a od 19 hodin začalo samotné rokování.

Na začátku přednesl otec Rafael své vlastní nápady převzaté od papeže Františka na zlepšení farního společenství.

Poté se řešilo téma Noc kostelů, která se zde konala a řešilo se jestli se bude konat a jak by to vypadalo, takže to je již připravené. Jako další téma byly dětské mše, které se normálně konaly ještě před covidem a které s největší pravdepodobností znovu začnou od září. Den seniorů, věc zde zcela nová, se kterou přišel otec Rafael jako dobrý nápad, by se měl konat 25. července, by po nedělní mši všichni senioři a ti co se za ně považují dostanou nějaký malý dárek.

Jako další bod byl ministrantský tábor, který se tradičně konal v Soběnově první týden v červenci. I letos by měl proběhnout, ale uvidíme jak se bude ona situace vyvíjet dále, ale všichni ministranti dostanou včas instrukce.

Farní výlet organizovaný otcem Rafaelem se bohužel konat nebude z důvodu situace všemi známé. Další nová věc se kterou přišel otec Rafael je

zprávy z farní rady

duchovní obnova pro rodiče, která by se podle jeho slov konala na Ktiši. Součástí této obnovy by byly nějaké modlitby, přednášky, atd.

Nejrozsáhlejší kapitolou farní rady byly opravy a rekonstrukce, kterých se už udělalo mnoho, ale hodně jich stále ještě bude. Opravy obrazu, ozvučení kostelů, nová vrata, fasád a mnoho dalšího.

Nejlepší částí bylo společné agape s dobrým jídlem, které členové rady přinesli.

pastorační zprávy z farnosti

Děkujeme za pochopení a dodržování epidemiologických opatření.

Probíhá **putování obrazu** svatého Josefa.

5. června - Průvod Božího těla v Soběnově
(od 16:00 hod)

4. července - pout' v Besednici

co se děje v našich farnostech .... zprávy od ekonomické rady

Prováděné opravy:
- část střechy a okapu staveb v zahradě ve Velešíně
- nové osvětlení v kostele ve Velešíně
- hodiny na věži v Besednici

Renovace soch z kostela sv. Jana byla dokončena a byla úspěšně provedena renovace 3 kalichů.

Vážení farníci,
bez vaší pomoci a finančních darů
by to nebylo všechno možné.

Moc vám za to děkuji.

Nový zvukový systém bude stát:

ve Velešíně - 150 000 Kč
v Soběnově - 100 000 Kč
v Besednici - 107 000 Kč

V nadcházejících měsících plánujeme:

- výměna bran do zahrady ve Velešíně *(havarijní stav)*
- renovace obrazu sv. Václava na Velešíně
- výměna střechy garáže v Besednici *(havarijní stav)*
- instalace okapů na kostele v Besednici
- změna osvětlení kostela v Soběnově
- instalace osvětlení na farní zahradě a v budovách umístěných na zahradě

Cíle sbírek:

13. června - na potřeby diecéze
20. června - Speciální sbírka pro účely oprav našich kostelů
6., 27. června - sbírky jdou na aktuální poplatky

18. července - Speciální sbírka pro účely oprav našich kostelů
4., 11., 25. července - sbírky jdou na aktuální poplatky

15. srpna - Speciální sbírka pro účely oprav našich kostelů
1., 8., 22., 29. srpna - sbírky jdou na aktuální poplatky

lékárnička a hasicí přístroj

V každém kostele v sakristii je lékárnička. Je to dárek od rodiny z Velešína.

Začali jsme nahrazovat hasicí přístroje v našich kostelech.

letnice 2021

Děkuji moc všem,
kteří pomáhali organizovat
Vigilii Letnic v Soběnově.

noc kostelů 2021

Děkuji vám všem
za pomoc,
přítomnost
a modlitby.

farní výlet

Vážení farníci, bohužel kvůli stále nejasné a obtížné epidemické situaci **musíme farní výlet zrušit**. Doufám, že budeme moci příští léto cestovat společně.

brigády

Děkuji za vaši pomoc a práci odvedenou během brigád ve Velešíně a Soběnově.

Když přijdeme do cizí země s cizí řečí, nejdříve ničemu nerozumíme. Získáme sice určitý dojem z melodiky řeči, ale teprve když se s ní seznámíme, začneme rozlišovat jednotlivá slova. Podobně je tomu s „řečí“ liturgie. Kdo nezná její vyjadřovací prostředky, může o věcech Božích získat pouze povrchní dojem, kterým může dokonce i chybně pochopit, co nám chce liturgie sdělit. Někteří lidé mají to štěstí, že se naučili řeči liturgie jako své mateřské řeči. Vrostli do ní, byla jejich vlastnictvím od vždycky, aniž by se museli nějak zvlášť namáhat. Ať už je nám řeč liturgie vlastní nebo cizí, budeme se seznamovat v pěti lekcích se slovy a gesty, jimiž naše Matka Církev na zemi oslavuje nebeského Otce.

Liturgické obřady jsou tu proto, že člověk je tělo a duše. Každý bohoslužebný úkon má svou vnitřní a vnější stránku, které na sebe vzájemně působí. Skrze úkony se vnějším způsobem vyjadřují vnitřní postoje. Kdybychom byli pouze duchové bez těla, nepotřebovali bychom žádné vnější viditelné vyjádření věcí duchovních. Ale protože člověk je tělesně-duchovní bytost (má duši i tělo), musí zapojit při každém vnitřním duchovním projevu také své tělo. Dává tím najevo úplnou účast na tom kterém úkonu. Nejde ale jenom o zvnějšnění toho, co se odehrává uvnitř. Funguje to i naopak. Vnější úkon těla může působit na postoj duše. Proto už Tridentský koncil také říká že: Lidská přirozenost je stvořena tak, že bez vnější pomoci nemůže snadno vystoupit k rozjímání o božských věcech. Proto zavedla dobrotivá Matka Církev určité formy bohoslužby. Používají se různé bohoslužebné úkony a předměty, jako různá žehnání, svíce, kadidlový kouř, roucha a mnoho dalšího v souladu s apoštolským ustanovením a tradicí. Tím se má dosáhnout vědomí vysoké důstojnosti bohoslužeb a skrze viditelná znamení mají být srdce věřících přivedena k nahlédnutí vznešených božských skutečností.
Rituální vyjadřovací způsoby ale neexistují pouze v liturgii. Hrají důležitý význam v každodenním životě. Například v rodině by bylo naprosto nedostatečné nosit vzájemnou lásku a úctu jenom v srdci a nikdy ji navenek

neprojevit. Naopak, vnitřní postoje musí být vyjádřeny konkrétním vnějším znamením, např. dobrým slovem, polibkem, nebo třeba kyticí. Jak by vypadala rodina, kde by se všichni prý měli rádi, ale tvářili by se jako sfingy bez pohnutí? Kde se vnější znamení vnitřní lásky zanedbávají, kde jeden druhého nikdy nepozdraví, neusměje se, neprojeví mu nějakou pozornost, tam brzy atmosféra zřetelně vychladne a zmizí brzy i ta vnitřní láska a úcta. Stejně tak nemůžeme ani v náboženském životě přehlížet vnější znamení a říkat, že hlavní věcí je mít v srdci vnitřní úctu a lásku k Bohu a bližnímu. I když vnitřní postoj je nesporně důležitější, než jeho vnější vyjádření, bylo by zcela nesprávné stavět jedno proti druhému a pokládat vnější liturgické projevy za vedlejší. Bez vnějších znamení úcty nutně zmizí časem i úcta v srdci. Liturg, který se domnívá, že vystačí s minimálním počtem vnějších obřadů, přivede svou bohoslužbu k takové banální plochosti, až se taková liturgie stane neschopnou podporovat vnitřní křesťanské postoje a zbožnost. Jistě nemůže být ani pouhý obřad bez vnitřního obsahu náhražkou vnitřního postoje. Liturgie se nesmí stát jen kraslicí, pod jejíž skořápkou už nic není. Vnější krása a bohatství liturgie má pěstovat vnitřní náboženský život. A naopak uvnitř prožívaná láska a úcta k Bohu má nalézt své vyjádření v kráse a důstojnosti vnějších liturgických projevů.

Kalendář

Než začneme hovořit o struktuře mše svaté, musím připomenout také to, že k důležitým liturgickým prvkům patří také čas. Církev prožívá ve světě plynutí času a koná vše pro to, aby lidé žili nejenom v prostoru posvěceného světa, ale také v posvěceném čase. Proto slavíme různé liturgické doby a období, proto si připomínáme jednotlivé svátky.

Základním svátečním dnem je každotýdenní neděle. V mnohdy úmorném běhu všedních dní pracovního týdne můžeme nabýt pocitu, že nás všechno drtí, práce a nároky života nám vysávají síly z těla. Aby nás starosti a námaha všedního dne docela „nezadupaly do země“, je tu neděle, jako den, který nás

upamatovává na to, že Pán Ježíš vstal právě o tomto dni z mrtvých. Neděle nás povzbuzuje, abychom si vždy znovu uvědomili, že nic ze světa nás nemůže docela zlomit, žádné útrapy, překážky a strázně, když Kristus přemohl toho našeho nejzhoubnějšího nepřítele – smrt. Každou neděli si proto s užitkem toto Ježíšovo vítězství nad smrtí připomínáme.

Celý liturgický rok je tedy vsazen do osnovy stále se opakujících nedělí. Rok je však členěn ještě i na větší období, než jsou týdny: Liturgický rok začíná první nedělí adventní. Doba adventní, kdy kněz obléká roucha fialové barvy, trvá 4 neděle. Pak následuje doba vánoční, kdy kněz obléká bílá roucha. Doba vánoční trvá, zjednodušeně řečeno, do Tří Králů – Slavnosti Zjevení Páně. Pak po Vánocích následuje tzv. liturgické mezidobí. Toto období je charakterizováno zelenou barvou rouch. Liturgické mezidobí trvá tak dlouho, až dojde na Popeleční středu, kterou začíná čtyřicetidenní doba postní. Po době postní, po kterou nosí kněz fialová liturgická roucha, následuje doba velikonoční, která trvá 50 dní a je zakončena Slavností Seslání Ducha Svatého. Během velikonoční doby se nosí bílá roucha. Pak už zbývá dlouhé období liturgického mezidobí až do dalšího adventu.

Krom tohoto členění ještě oslavuje Církev v průběhu roku na různých místech kalendáře různé svátky. Tyto oslavy se podle své závažnosti člení na tři typy: Největší oslavou je tzv. slavnost. Nižší oslavou je svátek a nejnižší je památka. Při bohoslužbách o různých oslavách se používají roucha buď bílá, nebo červená, podle toho, zda je oslavovaný světec vyznavač, nebo mučedník. Každý světec, kterého v průběhu roku oslavujeme, nám připomíná, že každý křesťan je povolán ke svatosti, pro každého je připraveno místo u Boha. Životní osudy světců, které oslavujeme, poukazují na to, že v každém životním stavu a situaci lze s Boží pomocí toho vznešeného cíle dosáhnout. Při příležitosti svátků různých svatých také prosíme Boha prostřednictvím přímluvy toho kterého světce o pomoc a přízeň.

V osmisměrce najdi slovíčka vypsaná pod tabulkou. Ze zbylých slov utvoř větu a zapiš jí na prázdná políčka.

SLOVÍČKA: Kostel Kancionál Marie Kříž Kropenka Svíčka Oltář Kůr Kněz Věž Zvon Hostie Víno

K	A	Z	Ž	M	D	O	U	N
E	D	V	Ě	A	L	M	I	S
E	T	O	Ě	R	Š	I	Í	M
K	A	N	C	I	O	N	Á	L
K	O	S	T	E	L	I	D	A
Ř	L	V	Í	N	O	S	S	V
Í	T	O	K	V	O	T	V	I
Ž	Á	K	N	Ě	Z	R	Í	C
S	Ř	Ů	T	Ž	E	A	Č	E
L	K	R	O	P	E	N	K	A
H	O	S	T	I	E	T	A	A

_ _ _ _ _ _ X _ _ _ _ _ _ X _ _ X _ _ _ _ _ X _ _ X _ _ _ _ _ _ _

Co je správná odpověď? Pomocí písmen u správných odpovědí dokonči citát z Bible.

1) Na svatbě v Káně Ježíš proměnil vodu:
   a) V pomerančový džus L
   b) V pivo H
   c) Ve víno P
2) Mariina sestřenice se jmenuje:
   a) Anna E
   b) Alžběta O
   c) Adéla A
3) Mojžíš vyvedl židovské otroky z:
   a) Egypta V
   b) Řecka K
   c) Nepálu M
4) Do svaté trojice NEpatří:
   a) Otec Í
   b) Syn Á
   c) Vnuk Ý
5) Čím David zastřelil Goliáše:
   a) Lukem Č
   b) Prakem Š
   c) Dělem Ž
6) Co přinesli mudrci narozenému Ježíškovi:
   a) Zlato, kadidlo, myrhu E
   b) Stříbro, šperky, diamanty A
   c) Beránka, kočičku, husu D
7) Jaký anděl zvěstoval Marii narození Ježíška:
   a) Uriel M
   b) Rafael B
   c) Gabriel N

Každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude _ _ _ _ _ _ _. Víte, co to znamená?

PORTUS pro děti

Na tomto čísle spolupracovali

Duch Svatý, P. Rafael, Zdeněk Vaclík, Jana Vaclíková, Martin Ehrlich, Zdeněk Bláha, Jan Ottenschläger, Aneta Sumerauerová, Vojtěch Ondřich.

www.farnostvelesin.cz
www.facebook.com/RKFVelesin